

Zəfərə doğru...

Gözlər televiziya ekranlarına dikilmişdi. Azərbaycan xalqı dövlətinin başcısı, Silahlı Qüvvələrinin Ali Baş Komandanı İlham Əliyevin mürciətinə diqqət kəsilmişdi: "Bu gün səhər Ermənistan silahlı qüvvələri bir neçə istiqamətdən müxtəlif növ silahlardan, o cümlədən ağır artilleriyadan istifadə edərək bizim yaşayış məntəqələrimizi, eyni zamanda, hərbi mövqələrimizi atəşə tutmuşdur", - deyirdi Prezident, Ali Baş Komandan.

2020-ci ilin o payız günü - sentyabrın 27-si səhər saatlarında Ermənistan silahlı qüvvələri genişmiqyaslı təxribat törətmiş, cəbhəboyu zonada yerləşən Azərbaycan Ordusunun mövqələrini və yaşayış məntəqələrini iriçaplı silahlar, minaatanlar və müxtəlif çaplı artilleriya qurğularından intensiv atəşə tutmuşdu. Şəhidlərimiz vardı. Onların qanının yerdə qalmayaçağına xalqı əmin edirdi Ali Baş Komandan. Və Azərbaycana qarşı hərbi təxribatları müntəzəm xarakter almış Ermənistanın məkrli məqsədini bir daha diqqətə çatdırırdı: "İlk növbədə Azərbaycan torpaqlarının işğalı onların planındadır və onlar bunu gizlətmirlər. Onların hərbi-siyasi rəhbərliyi Azərbaycanı yeni işğalla hədələməyə çalışırdı, yeni ərazilər uğrunda yeni işğal siyasəti. Budur, bu gün Ermənistan hərbi-siyasi rəhbərliyinin siyasəti".

Azərbaycanın münaqişəni sülh yolu ilə həll etmək niyyətinə, bu məqsədlə illər boyu gördüyü böyük işlərə, apardığı müzakirələrə, mücadilələrə işğalçı Ermənistan belə cavab verirdi.

Ermənistan silahlı qüvvələrinin döyüş aktivliyinin qarşısını almaq, mülki əhalinin təhlükəsizliyini təmin etmək məqsədilə Azərbaycan Ordusu bütün cəbhəboyu sürətli əks-hücum əməliyyatına başlamalı oldu.

Müharibə özü ilə həyəcan, təlaş, qara xəbər qorxusu gətirir. Tarixboyu belə olub. İkinci Qarabağ müharibəsində bu hisslərin önündə ümid və inam dayanmışdı. Həm də elə möh-

kəm dayanmışdı ki, ehtimallara, tərəddüdlərə zərəcə yer qalmamışdı.

Azərbaycanın kəndlərindən, qəsəbələrindən, şəhərlərindən oğullar hərbi komissarlıqlara gedirdilər. Onlar gənc idilər. Çoxu uğrunda döyüşməyə gedəcəkləri ərazilərimiz - Qarabağ və Şərqi Zəngəzur torpaqları təcavüzkar ermənilər tərəfindən işğal olunandan sonra dünyaya gəlmişdi.

Onların arzuları tükənməz, sevgiləri ümman, ümidləri sarsılmaz idi. Hər birinin qəlbində həyat eşqi coşub çağlayırdı. Onlar arzularını, ümidlərini Vətən sevgisiylə süsləyib cəbhəyə yollanırdılar. Düşmən bu sevginin yanından yel olub ötə bilməzdi.

Qəsbkar ermənilər 1980-ci illərin sonraları, 1990-cı illərin əvvəllərində Qarabağda, Şərqi Zəngəzurdə çox

qan tökmüşdülər. Azərbaycanın yalnız onların işğalına qarşı çıxan, döyüşən qəhrəman övladlarını şəhid etməmişdilər. Hələ dünyanın yaxşı-yamanını ağıl kəsməyən körpələrə, yatağa möhtac qalmış xəstələrə, əlillərə, qocalara, qadınlara da rəhm etməmişdilər, aman verməmişdilər. Təcavüzkar, qəddar ermənilər onları elə dəhşətli işgəncələrə məruz qoymuşdular ki, ölüm qurtuluşları olmuşdu.

2020-ci ilin payızında Vətənin xilasını naminə silaha sarılan Azərbaycan oğulları isə azğın, vəhşi, qəddar, talançı, soyğunçu düşmənlə belə zərbəni mərdliklə endirən xalqın övladları idi. Ataları, babaları kimi bu döyüşkən, cəsur, igid oğulların da bir amalı vardı, Vətən torpaqlarını yağılardan əsarətindən qurtarmaq. Haqq uğrunda vuruşduqlarını bilmələri güclərinə güc qatırdı...

İşğal müddəti çox uzanmışdı. Qarabağ və Şərqi Zəngəzur ərazilərimiz otuz ilə yaxın idi ki, qəsbkar Ermənistan silahlı qüvvələrinin əsarətindəydi. Ancaq Azərbaycan dövləti, xalqı Birinci Qarabağ müharibəsindəki məğlubiyyətlə barışmamışdı. Heç zaman da barışmayacaqdı. İşğalın davam etdiyi müddətdə Azərbaycan dövləti bütün sahələrdə tərəqqiyə nail olmuşdu. İqtisadiyyatını gücləndirmişdi, sarsılmaz ordu qurmuşdu. O illər ərzində Qarabağ və Şərqi Zəngəzur torpaqlarını azad görmək, o yerləri ziyarət etmək Azərbaycan xalqının ən böyük arzusu olmuşdu.

Qəhrəman övladlar 2020-ci ilin sentyabrında Azərbaycanın Müzəffər Ordusunun tərkibində döyüşməyin həm də mənəvi gücünü duyur, qürurunu yaşayırdılar. Onlar özmlə, cürətlə döyüşərək, şücaət göstərərək doğma xalqının heç zaman öləzəməyən ümidini işıqlandırır, arzularını gerçəkləşdirirdilər. Amalları müqəddəs idi. Onlar Qarabağı, Şərqi Zəngəzuru azad etməyə getmişdilər. Ağır cəbhə yolları ilə zəfərə doğru irəlilədilər... Və sonda istəklərinə nail oldular.

**Zöhrə FƏRƏCOVA,
"Azərbaycan"**